

Pavel "Hirax" Baričák

Raz aj v pekle vyjde slnko

Raz aj v pekle vyjde slnko

Pavel „Hirax“ Baričák

Text © Pavel „Hirax“ Baričák, 2007
© HLADOHLAS Group, s.r.o.

Martin 2009
hirax@hiraxrecords.sk

ISBN 978-80-970013-1-5

Venujem Bo

kapitola 1

Žijem?

Tí tučniačikovia mali modré pery. Nespievali žiadne super chytľavé reklamné refrény na nemecké jogurty. Z papuliek im vytekala nafta. Už si nikdy nebudú v návale lásky dávať zobáčikmi zamilované tuk-fuky. Triasli sa od bolesti. Boh im nedal toľko rozumu, aby si vedeli vysvetliť, prečo toľko trpia. Veď sa len pred nedávnym narodili, hrali sa so svojimi rodičmi v mori, šantili a kráčali so slniečkom vo svojich zvieracích dušičkách tak, ako im to príroda napísala do vienka. A teraz umierali. Strašne a bolestivo.

Najprv som videl iba jedného, potom pár, malý húf, celú pláž a nakoniec celý ostrov. Padali jeden po druhom ako kolký. Umierali v mene pána tvorstva, v mene človeka. Ja som umieral v mene debila. V mene idiota, ktorý bol v mojom vnútri. Letel som pritom tunelom ako japonský rýchlik. Svetlá mi splynuli do jednej farebnej šmuhy. Zrazu sa ten vlak šmykom zastavil. Zo steny tunela sa vysunula rampa, na ktorej bol obrovský televízor. Na celú obrazovku sa na mňa usmieval sympatický tučniačik celý zamazaný od tej mazľavej hmoty. Ledva zobák otvoril, ako sa mu nafahovali naftové sliny v papulke. Niečo mi chcel povedať, ale nerozumel som mu. Natiahol som z vlaku ucho a snažil sa pritom vnímať mimiku jeho zobáka.

– Žiješ? Žiješ, ty debil? – kričal, ale mne sa zdalo, ako keby šepkal.

– Čo odo mňa chceš? Ja som ťa nezabil! To tí skurvení Amíci! – snažil som sa natrieť národ, ktorý som z duše neznášal.

– Preber sa, ty somár, už je deň! – blácalo do mňa polomŕtve zvieratko vo fraku.

– Ja to mám na háku, nechce sa mi už žiť tento posratý život. Počkám si na ďalších rodičov. Snáď to budú naftoví magnáti, dobre sa mi bude veru žiť.

To tučniačika asi poriadne vytočilo, lebo som dostal parádne zaucho. A potom aj facku na celú hlavu. Otvoril som oko. Nado mnou stál Smajlo. Čiro mal zvesené a z huby mu páchlo, ako keby jedol mŕtve deti.

– Prosím ťa, nezastavuj môj vlak do pekla. Už iba pár zastávok a prestanem trpieť, – vysypal som zo seba. Pochyboval som, že jeho procesor to mohol vyhodnotiť ako ľudskú reč.

– Stávaj, ty Dego Degovič. Je skoro obed, – prehovoril zhmotnený smrad.

To ma donútilo otvoriť aj druhé oko. Ležal som na tráve kúsok od vchodu do nášho najväčšieho mestského kostola. Vedľa mňa stála v pozore litrovka od vodky do polovice naplnená nejakou hnedou tekutinou. Aké milé, celú noc ma strážiła. Poďakoval som jej žmurknutím môjho zakarpinovaného oka.

– To je tvoj, alebo môj moč? – spýtal som sa Smajla.

– To je zostatok rumu, čo sme si dali nadržanom načapovať v okienku na stanici, – odpovedal usmievajúci sa Smajlo.

Práve kvôli tomu jeho nevädnućemu úsmevu som ho mal tak rád. Bol pankáč a žil si podľa svojich pravidiel. Kašľal na celý život. Ja som pankáč nebol, ale mal som ten život na háku rovnako ako on a niekedy som mal dojem, že ešte viac.

Začal som periférne vnímať okolie. Zástupy šuchtajúcich sa babičiek v šatkách, kde-tu pekne vyobliekaná rodinka, proste smädné duše kráčajúce do chrámu načapovať slovo Božie.

– Dobrý deň, – usmial som sa na párik mlado vyzerajúcich sedemdesiatníc.

– Môžu sa hanbiť, – začul som útržok dialógu medzi nimi.

– Prečo sa mi neodzdravili? – povedal som vzdľajúčim sa chrbtom a zároveň Smajlovi dúfajúc, že je ich hovorca a odpovie mi namiesto nich.

– Poď, kašli na to. Ideme dom, – začal ma ťahať Smajlo za rukáv.

– Nevieť ako ty, ale ja idem na omšu. Je nedeľa, musím si splniť svoju týždňovú povinnosť voči Pánovi, – povedal som vstávajúc polozaspatoopito zo zeme.

Podľa šiat, ktoré na mne viseli, som odhadoval, že som vypadol z domiešavača priamo do kameňolomu, kde som sa celý večer hral na naháňačku s minimálne štyristo rozšantenými deťmi. Určite sme sa hrali aj na skrývačku a tú som musel bezpodmienečne aj vyhrať, pretože topánky som mal celé od uschnutého bahna. Ponoriť sa do močiara so slamkou v ústach určite nenapadlo nikoho iného, iba mňa. Vyzeral som proste ako „posledný“. Teda až po Smajlovi. Ten už z domu vyšiel ako reklama na najlepšieho komparzistu pre film o najväčšom a najstrašnejšom zemetrasení sveta. Pôsobil dojmom ako keby sa celý mesiac ukrýval v rozvalinách nejakého zasypaného domu. Diery na nohavičiach mal pospájané zicherkami a tričko malo viac spoločné s handrou ako so slovíčkom „oblečenie“. Na nohách mal rozbité staré vysoké kožené topánky, za ktoré by sa nemusel hanbiť ani jeden robotník z osemnásteho storočia. Napriek tomu, že bolo leto, na rukách mal roztrhané farebné zimné pletené rukavice. Tvár mal špinavú ako Katríňák po šesťdňovej, ale čo bolo pre mňa podstatné – usmievala sa. Jeho šibalské oči mi konečne odpovedali:

– Dobré, tak tam teda poďme.

Fľašu som šupol pod pazuchu, šúplatu blata odkopol elegantným oblúčikom do farskej záhrady, otcovsky potľapkal Smajla po pleci a takto mu povedal:

– Smajlo, vieš, že ťa mám rád. Musíš mi ale sľúbiť, že v tom kostole sa nikomu neprihovoriš. Nemienim sa s každým hádať, že si neraňajkoval hovno. Nikto mi to neuverí, chápeš?

– Viem, oco, ale ako to spravím, keď si chcem ísť pre oblátku? – začal Smajlo náš obvyklý rozhovor na humornú tému otec versus synátor, – som totiž strašne hladnučký, otecko.

– Si hladnučký, synček?

– Áno, som. A to veľmo-preveľmo.

– Daj si teda raňajší životabudič, synu môj. Je liečivý, – podal som Smajlovi fľašu rumu.

Odpil si, ale nestálo to ani za zápis do jeho začiatočníckych osobných rekordov. Ani sa po tých dvoch dňoch nečudujem. Bol som rád, že sme prežili. V piatok poobede sme si vyšli na jedno pívko. A zrazu bola nedeľa. Pili sme, ako keby mal prísť koniec sveta. V hlavách nám hučali prúdové motory dopravných lietadiel, telá sa triasli od vysilenia a žalosťne prosili o vyslobodzujúci spánok.

– Stále som hladnučký, otecko, – dobiedzal Smajlo s tvárou pokrivenou od ohnivého moku.

– Dobre teda, synček, vyspovedáš sa a potom si pôjdeš pre oblátku.

– Jupííí! – zvyškol Smajlo, ale to sme už vkročili do kostola.

Neviem, či sa mi to zdalo, ale ako keby sa všetci dívali len na nás. Jeden čas som si začal nahovárať, že sme baránkovia Boží tohto nedelného obradu a že nás idú obetovať – také smutné a žalosťné pohľady nám táto skupinka ľudí ponúkala. Ale našli sa aj zlovestné oči. Neveštili nič dobré. Zarazilo ma, že väčšinou to boli oči starších žien. Pohoršovali sa, ukazovali na nás a stále si niečo hundrali popod nos. Našťastie sme sa tvárili kajúčne, a tak nám bolo zatiaľ dovolené predierať sa davom hľadajúc spovednicu.

– Asi bude v tamtej lodi, – ukázal som doprava.

Smajlo mi slepo dôveroval, lebo mlčky kopíroval môj smer. Šumenie davu za našimi chrbtami hustlo. Vedel som, že to nemôže dlho gradovať. Dočkal som sa – tá veta preťala chladný kostolný vzduch:

– Mohli by ste, chlapi, odtiaľto odísť?

Bola to statná žena v rozpuku sily a zdravia. Predstavoval som si, ako od pondelka do piatku okupuje kabínku žeriava v nejakej bývalej socialistickej továrni na výrobu tankov.

– Ale my sa chceme iba vyspovedať, – jachtal som skleslo. Smajlo mlčal, mal asi na pamäti moje varovanie pre arómu šíriacu sa z jeho ústnej dutiny.

– Takto oblečení tu nemôžete byť, – zvýšila opatrne hlas.

– Vychodte ich, chuligánov jedných, – ozval sa anonymný piskľavý ženský hlások z davu.

– Ale my sme nič neurobili. Správame sa slušne. Prišli sme si pre slovo Božie, – bral som im vietor z plachiet.

– Znesväcujete tento chrám! – naberala na obrátkach statná pani.

– Smrdia ako capy, – pridala sa suseda ježibaba.
 – Keby tu bol Ježiš, nikdy by nás nevyhodil. Mal v láske stratené duše. A my sme tápajúci v tmách. Snažil by sa nám podať pomocnú ruku. Vy nás ale vyhadzujete. Začína mi byť tak nejako smutno pri srdiečku, – vyrazil som s plukom pešiakov do útoku.
 – Chodte domov, umyte sa, pekne sa oblečte a vráťte sa. Dvere chrámu sú vám vždy otvorené, – povedal profesorsky ujo po mojej pravici.
 – Nie je to jedno, čo máme na sebe? Vás zaujíma naše vnútro až ako druhé v poradi? Nie sú vaše hodnoty v nesúlade s tým, čo hlásal Ježiš? – vystrelil som pár rakiet.
 – Vyhodte ich! – nieslo sa morom, ktoré malo obrovskú chuť rozburáčať sa.
 – Dajte si s nami loga, – vyblafol Smajlo a vystrčil fľašku smerom k prísnej dáme. V lepších okamihoch už ani prehovoríť nemohol.

Nebol som sám, ktorý si ho premeral pohľadom. Pani sa stiahla do nahnevanej úškľabky, pričom tvár si podvedome chránila skríženou rukou. Jeho dych ju dostal.

– Preboha, čo ste jedli? – prehovorilo z nej zúfalstvo a súcit k blížnemu svojmu.

– Určite hovná, – povedala prežehnávajúc sa ježibaba s bradavicou na nose stojaca vedľa nej.

– Ja som ťa varoval! – kričal som Smajlovi do ksichtu, keď nás dav rúk vynášal z kostola.

– On nejedol žiaden ľudský trus, nekrivdite mu! – volal som bezmocne do studených kostolných múrov. Boli hluché, lebo nechceli mať uši.

„Nič zlé sme neurobili! Vidiš, Ježiš sám, kde skončilo tvoje učenie!“ kričal som na jedného zo Svätej Trojice. Neodpovedal mi. Naopak, jeho uctievači chytili obrovské mačety a pretali nás od hlavy až po päty. Naše telesné schránky sa mlaskajú oddelili. Veriaci v kostole sa postavili organizovane do dlhočizného radu ako Japonci čakajúci na metro. Každý z nich nabral z obrovských kadi do dlane hrst soli a šmaril ju do našich mokvajúcich vnútorností. Na tvárach sa im črtal pocit dobre vykonanej práce. Strašne to páľilo. Smajlo sa napriek tomu stále usmieval.

„Ja ho raz zabijem,“ letelo mi vo veži, „ako to dokáže?“ No nemal to robiť, lebo vďaka tomu úsmevu dostal od vykonávačov popravy minimálne o jeden fúrik tých slaných kamienkov do tela viacej. Nakoniec nás opäť dali dokopy. Oddelené polovičky našich tiel pritlačili čo najpresnejšie tak, aby oblička splynula s obličkou a nie s hrtanom. Napokon prišiel pán farár a obmotal nás lepiacou páskou. Nerobil to veľmi dôkladne, lebo kde-tu nám vykúkalo z boku črievko. Keď to dokončil, spravil pred nami pomyselný kríž a vyslovil najmilšie ako len vedel: „Chodte v mene

Pána,“ a následne nás oboch kopol do riti. Toto gesto pochopilo zmanipulované stádo ako začiatok posledného dejstva. Tí nás bezohľadne vyšmarili za bránu, kde nás privítalo vysmiate slniečko.

A tak sme so Smajlom dopili tú flašu na lavičke pred kostolom a s dierou na duši odišli tackajúc sa domov. Pred mojím panelákom, kde sme sa lúčili, sme sa ešte bratsky chytili okolo pliec a takto sme si pohúdl:

– Mám ťa rád, brácho, – povedal Smajlo.

– Aj ja teba, – odvetil som.

– A nebuď už kvôli Nike smutný, príde ďalšia.

– Ja viem, Smajlo. Ale keď ja už možno ďalšiu nechcem. Načo? Aby potom opäť odišla a ja by som bol zasa iba smutný? – spýtal som sa ho.

– Tá ďalšia už neodíde. Budeš s ňou šťastný, až kým neumriete, – odvetil.

– Och, ty veľký optimista. A budeme mať spolu sedemsto detí, ktoré sa navzájom pozerú od šťastia, nie?

– Presne tak, brácho, – pritakal Smajlo.

– Lenže ty si zabudol, že ľudia na tomto svete zažívajú z drivej väčšiny iba utrpenie. Že šťastných okamihov je veľmi málo, – povedal som.

– Ty už zasa filozofuješ. Podme spať.

– Našťastie ľudská pamäť perfektne vyhládza to zlé a necháva len to dobré. Keď sa spätne obzrieme dozadu, nahovárame si, ako sa nám dobre žije. Ale je to klamstvo. To smutné a bolestivé, čo sme prežili, aby sme mohli kráčať za ďalšími životnými pravdami, naša pamäť už dávno hodila do žumpy a nechala napospas drápom času, – filozofoval som.

– Klever, kašli na to. Takto sme sa už nastáli a namudrovali pred týmto barákom dosť! A nikdy sa nič nezlepšilo. Zbytočne o tom klábosiš. Ja prášim dom.

Smajlo spravil otočku v bok a potom sebou hodil o zem. Vyrobil celkom slušné divadlo pre mojich susedov vykúkajúcich spoza недеľných záclon. Tých závesov, ktoré boli takisto naškrobené ako oni sami. Hanbili sa ukázať svoju tvár, ale strašne ich zaujímalo, čo sa deje za oknom. Dôkladne za sebou zatvárali dvere, aby nikto zo susedov nevidel do ich bytu. Napriek tomu, že jeden vysoký sídliskový panelák v sebe skrýva toľko rodín, čo by za starých čias bolo pol dediny, nikto o nikom dokopy nič nevedel. Falošné úsmevy, prázdne pozdravy, hermeticky uzavretý umelý svet pokusne nasadený do betónovej džungle.

Bývame čoraz tesnejšie pri sebe, ale vzdalujeme sa od seba milovými krokmi. Hlavne, že utekáme domov a tešíme sa na četovú internetovú komunikáciu s nejakou osobou, ktorá sa nachádza za kompikom kdesi na druhej strane zemegule a ktorú nemáme ani najmenšiu šancu niekedy osobne stretnúť. Ideme si vyklikať mozog z hlavy, ale suseda,

ktorý býva za desiatkami milimetrov steny z panelu, sa bojíme oslovíť a pozvať ho na pivo.

– A vieš, čo spravím ako prvé? – spýtal sa ma Smajlo ukazujúc na mňa zo zeme prefikane prstom. – Umyjem si zuby! – vyhrkol a zasekol úsmev na tvári. Potom sme obidvaja vypukli v obrovský smiech. Zasa som si uvedomil, ako ho mám rád.

– To by si teda mal. A keď sa budeš brácho nudiť, tak mi zavolaj, – zakričal som ešte na neho.

– Čus, – kývol som kýpfom za Smajlom.

– Čus, Klever, – doniesol mi vetrík jeho slová.

Do postele som neľahol ja, ale moja mŕtvola. Rozmýšľajúca mŕtvola. Spomenul som si na tých trpiacich tučniačikov. „Nevidel som ich už niekde?“ vŕtalo mi hlavou. Bolo mi z toho nejako ťažko. Ako keby som prežíval svoju smrť. Chcel som si spomenúť na Niku, ale nedalo sa, lebo som si vlastne na ňu ani spomenúť nechcel. „Do pekla, aká zakliata slučka! Žeby som bol až taký rozdvojený?“ pýtal som sa sám seba.

Potom som skúšal onanovať, ale zavrhol som to hneď na začiatku. Bolo by to zbytočné, nedošiel by som do konca. A tak som si aspoň slúbil, že budem odteraz všetkými ženami pohŕdať a že už žiadnej nedám všetky kľúče od mojej ubolenej dušičky. „Och, aké plytké! Ty sa chceš takto smiešne pomstiť? Typické pre slabochov,“ počul som ešte moje mudrujúce podvedomie, ktoré bolo vždy o krok predo mnou. Aj teraz. Vedel som to, ale nechcel som si to priznať...

kapitola 2

Oprite sa o strom

Vstal som ešte za tmy. Došuchtal som sa k oknu a sadol si na parapetnú dosku. Bola mi zima. Na tele aj na duši. Cez žalúzie som pozoroval anonymných susedov, ako sadajú do svojich krvopotne vydretých moderných áut a ponáhľajú sa muklovať pravdepodobne na ďalší najnovší typ auta, ktorý včera večer videli v televíznej reklame. A potom na nový a zasa na nový a takto donekonečna, až kým na smrteľnej posteli nezistia, že si na onen svet nemôžu so sebou zobrať nič a trasúcimi stareckými perami budú prosiť, aby sa ešte mohli na chvíľku vrátiť do života v plnej sile. Že by sa chceli ešte prejsť lesom, pohladkať nejaký ten strom, ovoňať kvitnúcu rastlinku alebo si zatancovať bosí na lúke. Striaslo ma za nich a v duši som plakal. Ronil som imaginárne slzy, pretože všetci okolo mňa si nahovárali, že vífazia. Hnali sa ako šialení, kto z nich prvý pretrhne cieľovú pásku. Ten tenký prúžok, ktorý existoval len v ich gebuliach. Míňali sa cieľa. Bežali do priepastí, pieskových dún, do utrpenia a krutého sebaklamu.

Mal som ísť do práce, ale strašne sa mi nechcelo. Závidel som Smajlovi, ktorý bol na podpore a zobúdzať sa každý deň prelínaním posledného sna do reality s pomalým otváraním očných záklopiek smerom hore. Odmietal pracovať a podporovať túto spoločnosť, ktorá mu ponúkala samé bezvýznamné hodnoty. Avšak na pivo za moje peniaze chodil – to mu žiaden problém nerobilo.

– Janka? – spýtal som sa opatrne telefónneho slúchadla.

– Čo je, chlape? – ozval sa po chvíli zaspätý hlások na druhej strane káblika miznúceho v stene.

– Ako vieš, kto je to? – spýtal som sa.

– Na svete nie je väčšieho idiota ako si ty, ktorý by ma tak skoro zobudil, – vysypala so seba. – Vieš, koľko je hodín? – pokračovala sekretárka nášho riaditeľa.

– Neviem. Koľko?

– Chlape, je štvrt na šesť. Rozmýšľaš niekedy nad tým, čo robíš a aké to má následky pre tvoje okolie? Ty si snáď vypatlaný, alebo čo? Keď dnes vkročíš do mojej kancelárie, hodím ti do hlavy vagón štrku!

Takýto mierumilovný oznamovač času som skutočne nečakal. Bola zlatá.

– Ja ale dnes asi neprídem, – nalial som trošku nafty do ohníka.

– Ty sa zahrávaš so svojím životom, uvedomuješ si to? – vyšla o oktávu hore.

– Zakryješ ma? Povedz, že som volal a že som chorý, – robil som sa hluchý.

– Klever, Blanka ťa zabije na dialku. Dnes máš pre ňu dokončiť tú reklamu!

– Pošlem tam Sikiho. On to dorobí.

- Blanke sa to nebude páčiť. Ty si to začal, tak bude chcieť, aby si to aj dokončil. Pôjde rovno za riaditeľom.
- Do riti, ja tú našu televíziu tak milujem... – povedal som a zložil.

Meškal som skoro trištvrte hodiny. Otvoril som Jankine dvere na kancli len na šírku kúpenej čokolády a prosil farebnou etiketou o primerie.

- Prosím vás, nechajte ten vagón štrku nehybne odpočívať na koľaji. Sladká odmena vás neminie, – šepkal som do štrbiny.
- Klever, pod dnu.

V hlase som necítil ani len náznak veselosti. Tušil som zlé. Otvoril som dvere a vošiel. Môj pozdrav „ahojte“ patrila len kvetom v kúte. To mi ale stačilo. Farbili sa do okna za svojou energiou a úplne ich míňali naše človečie hlúposti. Boli krásne. Na rozdiel od manažérky Blanky, ktorá okolo mňa prešla ako fúria a odišla z miestnosti.

- Myslela som si, že neprídeš... – jachtala Janka.
- Vyvracal som sa a prešlo ma to, – improvizoval som.
- Ako sa dá vyvracať zo sveta? – spýtal sa ma riaditeľ stojaci zrazu vedľa mňa. Prekvapil ma, že do mňa až tak vidí. – Klever, podte so mnou, – povedal nečakajúc na moju odpoveď.

Pravdupovediac, ja som tú odpoveď v živote ešte len hľadal. Prišiel som zatiaľ iba na to, že jedlom, alkoholom a inými drogami to nejde.

- Nie je to prvýkrát, čo ste manažérku Blanku takto nahnevali, – začal debatu konštatovaním, keď sa za nami zavreli dvere jeho kancelárie.

- Ale mne bolo skutočne zle-nedobre, – odrazil som loptičku.

- To vám verím. Moja manželka bola tiež na tej omši, – zasmiečoval a ja som sa len bezbranne díval ako loptička presvišťala do druhého rohu ihriska. Nemal som najmenšiu šancu ju dobehnúť, nieto ešte odraziť. Mal ma skutočne slušne prečítaného. Začal som naberať dojem, že on tú moju knihu života aj napísal.

- Klever, keby ste neboli taký šikovný a plný invenčných nápadov, už dávno vám dám padáka. Čo vás už táto práca nebaví? – nahodil jemne svoje nové podanie.

- Nebaví ma už vôbec nič na tomto svete. Nenapadá ma ani jedna činnosť, na ktorú by som sa mal tešiť. Do práce chodím nasilu, pretože stále narážam na bariéru ľudskej hlúposti. Snažím sa riešiť veci čo najprogresívnejšie, ale nikto moje myšlienky nepočúva. Všetci sú múdrejší ako ja len z jedného posraného princípu – pretože stoja nado mnou. Uberajú mi energiu, lebo všetko musí byť podľa nich napriek tomu, že by sa veci dali robiť rýchlejšie a úspornejšie. Ale všetko je márne. Nemám síl predierať sa

lakťami cez tento húf nadriadených namyslených ignorantov, aby som po rokoch driny zasadol na ich post a bol potom takisto zaslepený ako oni. Nebaví ma tento život. Neviem, prečo ho žijem. Neviem, prečo som tu a čo je mojím poslaním. Cítim iba to, že ako ráno vstanem, až kým si nelahnem v noci unavený do postele, musím žiť život podľa pravidiel iných. Musím zohýbať chrbát pred touto spoločnosťou, pred týmto súkolesím kapitalizmu, ktorý ženie všetkých do jednej veľkej ohnivej jamy. A ľudia o tom aj vedia, ale nič s tým nechcú robiť. Slepí kráčajú proti sebe a tvária sa, že všetko je okej. Málo myslia na to, čo majú, ale viac na to, čo im chýba. Ale ja už nenachádzam energiu bojovať s tým. Je mi z toho všetkého zle. A tak som ráno zavolať Janke, že vraciam. Že už mám celú vaňu plnú zvratkov. Pretekajú cez okraj tej plechovej nádoby a zaplňajú celý môj byt. Sused, čo býva podo mnou, nahnevane tlačí zvonček pri mojich dverách a chystá sa mi hodiť päšť do tváre, len čo nájdem odvahu otvoriť mu dvere. Lenže ja tie dvere otvoriť nemôžem, pretože zvratky siahajú až po kukátko. Je to neriešiteľná situácia. Stojím tam ako debil, držím si nos, aby som neodpadol od smradu a rozmýšľam, čo mu poviem. A preto jebem na celú túto robotu a dávam padáka ja vám! Dáte si čokoládu? – roztrhol som obal, rozlomil tabuľku a načiahol sa ňou smerom k riaditeľovi. – Snáď nám Janka odpustí, mala byť pre ňu.

Loptička roztrhla sieť. Riaditeľovi ovisli ruky. Dvadsaťtisícovou raketou škrtol o betón a zostal tam stáť so zvesenou hlavou ako opica. Spodná sánka mu spadla až na zem. Hra bola dohratá. Zistil, že si doteraz iba namýšľal, že ma má prečítaného. Tak tú moju knihu života predsa len nenapísal on. Vydýchol som si.

– Posledná výplata vám príde na účet. Janke odovzdajte kľúče a ostatné veci. Keď nájdete energiu bojovať so životom, na moje dvere už neklopte. Veľmi ste ma sklamali. Dovidenia, – povedal ako robot, ktorý v každej situácii nájde správnu formulu.

– Tú čokoládu si nedáte? – spýtal som sa pokojne.

– Vypadnite! – jeho prst vystrelil k dverám.

– Dovidenia a opatrujte sa.

Vstal som a zatvoril za sebou dvere. Janka mala smutnú tvár, asi všetko počula.

– Klever, prečo to robíš? – spýtala sa potichu.

– Nemáš nejakú jednoduchšiu otázku poruke? Napríklad, koľko kilometrov má rovník? Aha, ja viem položiť aj normálnu otázku: Nedáš si čokoládu?

– Nie, ďakujem. Nemám chuť.

– Aspoň viem, čo poviem vnúcatám, keď sa ma budú pýtať na moju obezitu.

– Čo budeš robiť? – nechcela sa Janka vzdať otázok.
– Ležať v húpacej sieti a nechám sa voľne unášať vetrom.
– Pýtam sa, čo budeš robiť teraz.
– Lahnem si do húpacej siete a nechám sa voľne unášať vetrom.
– Vždy si bol strelený. Blanka dostane infarkt, keď jej poviem, že končíš.
– Idem za ňou, – odvetil som.
– Šetri ju, prosím ťa! – povedala.
– Máš dojem, že som voči okoliu necitlivý?
– Kdeže! Ty a necitlivý? Vidiš ju?
– Čo? – spýtal som sa.
– Tú moju novú vrásku pod okom, – vyslovila Janka.
– To je z môjho odchodu alebo z raňajšieho zobudenia?
– Aj-aj, – odvetila.
– To bolo z lásky.
– Bude mi chýbať tvoj recesistický humor, – povedala.
– A mne tvoje nepochopenie môjho recesistického humoru.
– Vypadni už, lebo sa rozplačem.
– Smrk, smrk, – začal som herecky fňukať. Chytila pero a natiahla sa. Stihol som vykĺznuť z dverí bez ujmy na zdraví. Krajšiu rozlúčku som si nevedel ani len predstaviť. Vždy som si myslel, že mi budú všetci pri odchode podávať ruku a ďakovať. Miesto toho som musel utekať pred letiacim perom.

Potom som vybavil Blanku. Zúrila viacej, ako som očakával. Akosi ma to míňalo. Čudoval som sa, ako sa vedia ľudia zožierať pre nič za nič. Pre úplné NIČ. No Bóže, jeden človek dal vale. Príde druhý, nahradí ho a hotovo. Žiadna tragédia, iba klasický trhový kapitalizmus. Veď nikomu neodtrhlo ruku či nohu, tak prečo sa toľko rozčuľujú, nadávajú, zatínajú pästičky, kričia, ničia zdravie sebe aj okoliu? Divná to sorta tento ľudský rod.

Vyjedal som čoklid a kráčal z bývalej rachoty. Bolo mi zrazu nejako krásne. Paradoxné – prišiel som o prácu, o peniaze a ešte som sa z toho veselil. Šiel som do blízkeho lesíka, sadol si do trávy, oprel sa o starý, dobre známy strom, zažmúril oči a vdychoval vôňu prírody. Zachcelo sa mi zatelefonovať Bohu a tak som ho vytočil:

– Počúvaj, starček, mám ťa rád, – začal som debatu.
– Aj ja teba. Si síce šibnutý a ešte sa veľakrát narodíš, aby si pochopil, že sa dá kráčať aj kratšou cestou, ale si na tom oproti iným viac než dobre. Až na tie tvoje vulgarizmy, – odvetil Boh.
– Dobre, dobre, deduško. Sľubujem, že sa polepším.
– Kvôli mne sa nemusíš. Dal som ti rozum preto, aby si si sám vyberal cestu.

– Neboli na sklade lepšie typy mozgov? Mám dojem, že všetci kráčame úplne chybným smerom, – povedal som.

– To nič. Veď vy sa to raz naučíte. Keď si prežijete svoje bolesti, pochopíte, že musíte rásť od konárov ku koreňu. Až keď precítite ten základný a pevný koreň v sebe, môžete si od spodku blahodarne vychutnávať, aký silný a košatý strom nad sebou držíte. Rozumieš? – spýtal sa ma Boh.

– Nie, – odvetil som.

– To je dobre. Raz si to odžiješ a pochopíš. Klever, čau, na druhej linke mám pápeža. Zasa si nevie dať rady...

– Čau, deduško. Nech sa ti darí.

Vetrík mi hladkal tvár, vtáčiky spustili svoju prvú symfóniu, čo si pre mňa nacvičili, a strom mi začal dávať energiu. Mal som ich za to všetkých nesmierne rád...

kapitola 3

Dve borovičky poprosím

- Dobrý deň, tu je Klever. Prosím vás, môžete mi dať Smajla?
- Ahoj, Klever. Prídete zasa o tri dni ako minulý týždeň? – spýtala sa Smajlova mamina.
- Nie, nie, to určite nie. Trošku sme vtedy oslavovali, ale dnes to nepreženieme, sľubujem, – zaklamal som. Vedel som, že nemôžem tvrdiť nič, čo sám neviem. Ale tvrdil som.
- Ak to preženieme, doneseš Maja aspoň domov? Neviem, či sa ti minule pochválil, ale prišiel až večer. Spal na boku paneláka, vedľa smetiaka.
- Keď sme sa lúčili, nebol až taký opitý. Spadol na zem iba raz.
- Klever, nehnevaj ma. Viem, že nie si zlý chlapec, a preto ňa mám rada. Ja len dúfam, že vás toto rozbúrené mládežnícke obdobie prejde čo najskôr. Majóóó, volá Klever...

Bolo to zaujímavé, všetci ma mali radi, len ja som mal pocit, že som na tomto svete sám a všemocne prebytočný. „Keď zomriem, určite ma zakopú mimo cintorína. Teda aspoň dúfam, že tomu tak bude,“ pomyslel som si.

- Čau, Smajlo. Ideme na búr?
- A máš nejaké love, keď už nemáš work? Ja toho moc nemám.
- Skutočne? To si ma teda prekvapil. Vždy si mal plné vrecká. Čo taká náhla zmena? Zamestnal si sa? – žartoval som.
- Áno, prijali ma namiesto teba. A dali mi o desať litrov viac. Vraj nech ňa šľahne od závidi, hehe, – povedal Smajlo.
- No to som teda vytočený! Zarábaš teda jedenásť tisíc, čo?
- Tak čo, máš nejaké šróby? – vyzvedal Smajlo, keď sme skončili so srandičkami.
- Neboj sa, postrihal som doma na kompíku nejaký reklamný spot. Na dnes sme celkom zahojení, – odvetil som mu.

Potešil som ho a tak som bol potešený, že som niekoho potešil. V pivárni sme sa rozdelili. Smajlo si sadol k partii svojich pankáčov, ktorí sedeli o dva stoly vedľa. Bola to jeho krvná skupina. Stále kecali o muzike, čo mňa až tak nebralo. A čakala ho tam aj jeho priateľka Tinka. Zatiaľ boli spolu iba pár mesiacov a mali sa radi úprimnou láskou, ale to bolo len prežlečené šťastie, že sa ešte nedostali k bodu, keď na nich život niečo naraftí.

Pri druhom stole sedel Steve s Matom, moji ďalší priatelia, ale nemal som na nich náladu. Odchytil som si teda pri bare schizofrenika Romča. Keď mu vyšiel deň, išli z neho slušné depresie. Po úvodných zahrievacích kolách to začal do mňa šíť. Asi pomohli tie borovičky.

- Vieš, mal som nepekné detstvo. Oco bol stále na týždňovkách a moc sme spolu ako rodina neboli. Iba cez víkendy, – začal Romčo odkrývať svoje vnútro.

– Detstvo je pre vývin osobnosti veľmi dôležité. Mne mama balila desiaty na základke do sáčkov od menštruačných vložiek. Doteraz vložky nejem. Je to taká moja osobná trauma. Asi na celý život, – skúšal som odľahčiť tému.

– Ty debil! – zasmial sa Romčo.

– Ok, tak vážne. Keď som mal šesť rokov, zachránil som mame život. Teda aspoň ona to tvrdí.

– Ó, znie to zaujímavo, pokračuj, – podpichoval ma Romčo. Nevedel, do čoho sa rútime...

– Vošiel som do kuchyne. Stála tam celá krvavá v tvári. Oco ju opitý bil. Chytil som sa jej tými mojimi útlými detskými rúčkami okolo pása a povedal som ocovi jediné slovíčko: „Pjestaň“.

– Klever, prosím ňa, nesranduj takto... – povedal smutne Romčo.

– Ja nežartujem. Mama mi potom vravela, že keby som neprišiel, nevie, ako by sa to skončilo. Potom sme od oca odišli natrvalo a bol pokoj. Prestali úteky z bytu pred ocovými opileckými návratmi z krčmy a mama prestala byť konečne bitá. Neviem, čo je pravý zmysel slovíčka otec, ale viem, aká je sila slovíčka „pjestaň“, – dokončil som v skratke môj ranný život.

– Ešte dva panáky, – poprosil Romčo čašníčku.

– S maminou si teraz musíš dobre rozumieť, nie? – pokračoval v dialógu.

– Jasné, len keby ma v dvadsiatke nevyhodila z domu, – utrúsil som len tak mimochodom.

– To fakt? – onemel Romčo.

– Vieš, ona je strašne veriaca. Nemohla sa pozeráť na to, ako nemorálne žijem s Nikou. Vraj sa jej kvôli mne prestali zdravieť aj susedky.

– Kvôli čomu? – krútil Romčo očami.

– Chodili sme s Nikou rok a pol a mama asi čakala, že si ju idem hneď zobráť za ženu, alebo čo. Vyčítala mi, že to nie je podľa kresťanského kódexu na poriadku.

– Ale veď takto teraz žije deväťdesiat percent mladých ľudí.

– No vidíš, ale z maminho pohľadu som žil veľmi hriechne. A tak mi raz povedala, že do konca mesiaca musím odísť z domu, – odvetil som.

– To ti neverím, – dával si Roman ešte jednu šancu dúfajúc, že vyprsknem do hlasitého smiechu a zmením atmosféru rozhovoru vetou: Ale niééé, iba žartujem.

– Ale ja nesrandujem. Proste mi zabalila jeden tanier, jeden hrniec, jednu sadu hliníkového príboru a zavrela za mnou vchodové dvere. A tak som vyšiel v ten posledný deň v mesiaci s tým mojím starým poloprázdny paseráckym batohom do trny života.

– Kam si šiel? – spýtal sa ma Romčo.

– Ku kamarátovi na firmu. Nakoniec som tam bol rok. Pomáhal som mu po práci s firmou a za to som tam mohol bývať. Ale pamätám si, že keď som vyšiel s tým batohom pred panelák, bolo mi strašne ťažko. Plakal som a pýtal sa života, či som až taký hriešnik, keď musím cudzích ľudí prosiť o strechu nad hlavou. Poznal som príbehy narkomanov či gamblerov, ktorých rodičia vždy prijali späť a odpustili im napriek tomu, že im ukradli časť zdravia a odhryzli veľkú časť z ich rodičovského srdca. Pýtal som sa toho dažďa, čo v ten sychravý večer padal, či je zločin niekoho milovať. Či je normálne, aby mama vyhodila vlastného syna z rodičovského domu len kvôli tomu, že povýšila skamenelé pravidlá náboženského stredoveku nad materinský cit. Roman, ju vôbec nezaujímalo, či mám kde ísť a kam sa podejem!

– Ja by som jej to nikdy neodpustil, – povedal Romčo.

– To som si vravel aj ja. Sľuboval som si, že do toho bytu už nikdy nevstúpim a že s ňou neprehovorím do konca života ani jedno slovíčko. O týždeň som tam sedel na návšteve a rozprával sa s ňou, ako keby sa nič nestalo. Som asi slaboch.

Ako som to dopovedal, prichytil som sa, ako hľadím Romanovi s túžbou po nejakej peknej odpovedi rovno do jeho modrých očí.

– Prežil som krásne detstvo, – odvetil po chvíľke ticha Romčo.

„Tak nakoniec niečo pekné povedal. Síce pre seba, ale povedal,“ pomyslel som si. Bolo mi čoraz ťažšie. Ešteže prisun borovičky nestal.

– Čo tvoja nová láska? – zvrtol som tému radšej na inú oblasť.

– Ale v pohode. Jediné, čo mi strašne vadí, je Lubkina minulosť. Vieš, ona je mojou prvou babou, ale ja som u nej možno piaty v poradí. Vyzvedám z jej minulosti a keď sa niečo dozviem, dlho sa s tým zmierujem.

– Ale ty nemáš právo jej niečo vyčítať. Neboli ste vtedy ešte spolu.

– Ja viem, ale neviem, čo s tým. Vypytyjem sa a keď dostanem odpoveď, je mi z toho ťažko. Pomáha mi týždňové odlúčenie na intráku. Tam to nejako strávim a zasa je všetko v poriadku, – povedal.

– A potom si zasa zvedavý a tak páčiš ďalej. Potom zasa trpíš, zmieruješ sa a zasa vyzvedáš. Si masochista uzavretý v nekonečnom kolotoči, hehe.

– Áno, je to presne tak, ako vravíš, – odvetil Romčo a objednal ďalšie borovice.

– Máš ju veľmi rád, preto sa trápiš. Žiarliš spätne, lebo ju moc ľúbiš. Koniec analýzy.

– Znie to jednoducho, ale ja s tým bojujem ako kôň, – vyslovil Romčo.

– To spraví čas. Všetko to spadáš a bude dobre. Ak má na rováši niečo nepekné a je inteligentná, tak ti to nepovie.

- To by som nechcel, bola by to totálna neúprimnosť.
- Niekedy je lepšie nevedieť, – povedal som.
- A čo ty a Nika? Vy to ľaháte snád už tretí rok, nie? – spýtal sa Romčo.
- Pred mesiacom sme sa rozišli.
- Čože? Prečo? To ti neverím! – ani si neuvedomoval, že už dnes večer túto vetu raz vyslovil. – Neviem si vedľa teba predstaviť inú babu. Myslel som si, že je to na celý život. Čo sa stalo? – nechcel uveriť spoluopilec.
- Podviedla ma.
- Čože?? Ako si sa to dozvedel?
- Jednoducho. Prišiel som z práce o dve hodiny skôr a našiel ich ležať holých v mojej posteli. Teda v našej posteli. Fajčili cigarety, už boli po tom,
- hlas mi uviazol niekde v hrdle. Pripadal som si zrazu ako najväčší slaboch na planéte. Kojot bol proti mne najodvážnejšie zviera prerie.
- Preboha, čo si spravil? – zalapal Romčo po dychu. – Čudujem sa, že za to ešte nesedíš!
- Nič. Vyzliekol som sa a ľahol som si z druhej strany k Nike.
- Slzy chceli von, ale môj rozum im zavelil stop.
- Ty kokos, Klever, ty si blázon! Ja by som ho zabil. Čo bolo ďalej?
- Chlapík sa obliekol a odišiel. Potom som sa obliekol aj ja a takisto sa pobral. Celú noc som sa túlal od jednej putiky k druhej. Stále mi volala, ale ja som nedvíhal. Napísal som len esemesku, že keď sa vrátim domov, nechcem, aby tam už bola. A ani jedna jej vec. Keď som sa nadržanom vrátil, sedela v kuchyni a čakala ma.
- Dorazili sme panáky a načali ďalšie pívá.
- Odišla? – spýtal sa ma Romčo.
- Vyhodil som jej pár vecí z balkóna. Potom pochopila, že to myslím vážne. Stále plakala, išla sa udusiť slzami.
- Neviem si predstaviť, že sa mi stane niečo podobné.
- Nemysli na to. To sa stáva len debilom ako som ja. Krásne na tom je, že teraz chodí s ním. Strašne ma to bolí. Chcem nad tým zvíťaziť, ale neviem ako. Pripadá mi podvedený celým svetom. Ona bola ostrov, na ktorý som mohol hocikedy priletieť a rozprestrieť si svoje ubolené krídla. Dal by som za ňu život.

Rozplakal som sa. Sklonil som od hanby hlavu. Asi nebolo dost tých kýblov, čo som vyplakal týždeň po tejto parádnej životnej skúsenosti. Balvany bolesti padali na špinavú krčmovú dlažbu. Tá zalisovaná zmes kamienkov bola poctená splynúť s mojimi slzami. Bolo mi jedno, že moja hlava sa nadnáša v takte vzlykov a že ma určite sleduje nemalý počet párov očí. Chcelo to zo mňa von a ja som to už nemienil bojkotovať. Nite slz utkali na zemi veľkú bielu plachtu, z ktorej na mňa zrazu kričalo kriklavočervené